

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **L.M.N. COMPANY spol. s r.o.**
sídlem Molitorovská 324/9, Praha 10
zastoupen společností **TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.**
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č.j. 43617/19/5300-21441-705341

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12. 7. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 11. 5. 2023, č.j. 16516/23/5300-22441-712084, kterým žalovaný k odvolání žalobce výrokem č. I potvrdil celkem 23 dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“ nebo „správní orgán 1. stupně“) za období leden 2017 až prosinec 2018 (vyjma prosince 2017), ze dne 30. 3. 2022, č.j. 2190973/22/2010-52524-108747, č.j. 2191300/22/2010-52524-108747, č.j. 2191442/22/2010-52524-108747, č.j. 2191577/22/2010-52524-108747, č.j. 2191711/22/2010-52524-108747, č.j. 2191920/22/2010-52524-108747, č.j. 2192107/22/2010-52524-108747, č.j. 2192217/22/2010-52524-108747, č.j. 2192341/22/2010-52524-108747, č.j. 2192449/22/2010-52524-108747, č.j. 2192624/22/2010-52524-108747, č.j. 2193145/22/2010-52524-108747, č.j. 2193319/22/2010-52524-108747, č.j. 2193425/22/2010-52524-108747, č.j. 2193519/22/2010-52524-108747, č.j. 2193666/22/2010-52524-108747, č.j. 2193798/22/2010-52524-108747, č.j. 2194029/22/2010-52524-108747, č.j. 2194215/22/2010-52524-108747, č.j. 2194510/22/2010-52524-108747, č.j. 2194672/22/2010-52524-108747, č.j. 2194781/22/2010-52524-108747 a č.j. 2194972/22/2010-52524-108747, v nichž správce daně pro jednotlivá zdaňovací období doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (DPH) a současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, a výrokem č. II změnil dodatečný platební výměr správce daně ze dne 30. 3. 2022 za období prosinec 2017, č.j. 219760/22/2010-52524-108747.
2. Na základě obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným Městský soud v Praze stručně shrnuje, že předmětem posuzované věci je otázka účasti žalobce na podvodu na DPH v jednotlivých zdaňovacích obdobích, v nichž si žalobce uplatnil ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění v podobě reklamních pozic zejména na sportovních utkáních, které uskutečnil ve prospěch svých odběratelů (prezentace log odběratelů), přičemž tyto přijal od společnosti Colombatti s.r.o. (dále jen „Colombatti“) a společnosti 7System s.r.o. (dále jen „7System“). Žalovaný tvrdí, že tato plnění byla zasažena podvodem na DPH, o kterém žalobce vědět mohl a měl.

Stručný průběh daňového řízení

3. Dne 28. 5. 2019 zahájil Finanční úřad pro Královéhradecký kraj u žalobce daňovou kontrolu za zdaňovací období leden 2017 – prosinec 2018.
4. Dne 8. 2. 2022 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na DPH; k výsledku kontrolního zjištění se žalobce ve stanovené lhůtě vyjádřil.
5. Daňová kontrola byla ukončena ve smyslu ust. § 88a odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doručením oznámení o ukončení daňové kontroly ze dne 14. 3. 2022, ke kterému byla přiložena Zpráva o daňové kontrole ze dne 14. 3. 2022. Dle jejího odůvodnění nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně z tam specifikovaných přijatých daňových dokladů od dodavatelů Colombatti a 7System, neboť žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění (reklamní služby) od výše uvedených dodavatelů. Z důvodu neprokázání přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele Colombatti nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně i z přijatého daňového dokladu č. 200384 na nákup vozidla Škoda Fabia.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

6. Dne 31. 3. 2022 byly žalobci doručeny dodatečné platební výměry, jak jsou specifikovány shora. Proti nim se žalobce odvolal.
7. V odvolacím řízení dospěl žalovaný k závěru, že je nutno jej v souladu s ust. § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit, a proto dne 18. 10. 2022 požádal správce daně o doplnění spisového materiálu. Na základě požadavku byla následně správcem daně ověřena nekontaktnost tehdejšího jednatele dodavatele 7System pana P. L. a bylo doplněno dokazování o svědeckou výpověď tehdejšího jednatele dodavatele Colombatti pana V. Š., a to dne 7. 12. 2022. Dne 8. 12. 2022 vydal správce daně Výzvu k uplatnění práva, ve které žalobce informoval, že na základě dosavadního dokazování dospěl k závěru, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění (reklamní služby) dle daňových dokladů od dodavatelů Colombatti a 7System v rozporu se smyslem a účelem Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému DPH (dále jen „směrnice o DPH“), jelikož se účastnil transakcí zasažených podvodem na DPH, o kterém mohl a měl vědět. Žalobce na tuto výzvu zareagoval podáními ze dnů 9. 1. 2023 a 19. 3. 2023. V rámci odvolacího řízení dne 8. 3. 2023 pak ještě bylo doplněno dokazování opakovanou svědeckou výpovědí pana V. Š. Žalovaný dne 27. 3. 2023 informoval žalobce o zjištěných skutečnostech, které vyšly najevo při doplnění odvolacího řízení (dále též „Seznámení“), a zároveň ho vyzval, aby se k těmto skutečnostem vyjádřil. Žalobce na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě zareagoval (argumentaci zahrnutou v jeho reakci soud pro zjednodušení označuje v tomto rozsudku jako odvolací námítky).
8. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Po rekapitulaci skutkového stavu a průběhu daňového řízení žalovaný nastínil právní rámec posuzované věci, a poté v bodech 46 až 81 napadeného rozhodnutí identifikoval jednotlivé obchodní řetězce a detailně popsal, na základě jakých konkrétních skutečností zjistil, že v řetězcích došlo k narušení neutrality daně. Žalovaný shrnul, že společnosti Colombatti a 7System lze označit za „missing tradery“, kteří zapříčinili narušení neutrality v řetězci, čímž umožnili odběrateli získat neoprávněnou daňovou výhodu. Žalobce je pak článkem typu *buffer*, který v podaných daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období vykazoval přijatá i uskutečněná plnění v téměř shodné výši. Koneční odběratelé reklamních služeb jsou na pozici *brokera*, konkrétně *profit taker*, neboť čerpali výhody plynoucí z řetězce v důsledku použití plnění v souvislosti se svou ekonomickou činností. Daňový podvod dle odůvodnění napadeného rozhodnutí spočíval v tom, že dodavatelé Colombatti a 7System si uměle snižovali vysokou daňovou povinnost, vzniklou poskytováním reklamních služeb s mnohonásobně navýšenou cenou a přijímáním plnění od v napadeném rozhodnutí identifikovaného neplátce DPH, uplatňováním nároků na odpočet daně z formálně vykázaných plnění od dalších společností v řetězci, načež následně přestali poskytovat správci daně součinnost a stali se nekontaktními. Společnost Colombatti neumožnila ani na výzvu správce daně zahájit daňovou kontrolu za zdaňovací období červen 2017 až červenec 2018 a září 2018 až listopad 2018, a proto jí nebyly uznány veškeré uplatněné nároky na odpočet daně z přijatých daňových dokladů od předmětných dodavatelů, a to z důvodu neprokázání faktického přijetí zdanitelných plnění. Společnost Colombatti tyto doměřené daňové povinnosti neuhradila. Tímto dle žalovaného došlo k narušení neutrality. Společnosti 7System byla na základě podaného řádného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období prosinec 2018 vyměřena daň, ta však nebyla uhrazena. Společnost 7System neodvedla daň na výstupu z uskutečněných zdanitelných plnění pro žalobce, čímž zapříčinila narušení neutrality v identifikovaném řetězci. Podle závěrů žalovaného popsane skutečnosti ve svém celku svědčí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

o tom, že předmětné žalobcovy obchodní transakce byly zatíženy podvodem na DPH. Žalovaný pak v bodech 84 až 96 napadeného rozhodnutí podrobně popsal jednotlivé nestandardní okolnosti a objasnil, že tyto nestandardnosti, resp. indicie o riziku zapojení do podvodných řetězců, byly žalobci známy a tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které spolehlivě prokazují, že žalobce minimálně vědět mohl a měl o svém zapojení do podvodu na DPH. Jednotlivými okolnostmi identifikovanými žalovaným byla především nadhodnocená cena za poskytnuté plnění, dále výběr dodavatelů, úhrada plnění, obecnost smluvních ujednání a nejasnost specifikace předmětu a rozsahu plnění na daňových dokladech, a rovněž rizikový charakter plnění. V bodech 98 až 106 napadeného rozhodnutí se žalovaný zaměřil na to, zda žalobce přijal veškerá opatření, která vůči němu mohla být rozumně požadována s ohledem na okolnosti případu, aby zajistil svou neúčast na daňovém podvodu. Žalovaný objasnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce nedodržel dostatečnou míru obezřetnosti a nepřijal dostatečná opatření. Žalovaný uzavřel, že žalobce nemohl být v dobré víře, že se účastí na předmětných obchodních transakci nezapojí do podvodného jednání. V bodech 109 až 114 žalovaný odůvodnil výrok č. II napadeného rozhodnutí: na rozdíl od správce daně dospěl k závěru, že žalobce tam specifikované zdanitelné plnění (jednalo se nákup vozidla Škoda Fabia) přijal od osoby v postavení plátce daně, a proto mu přísluší nárok na odpočet daně uplatněný v příslušném zdaňovacím období. V bodech 115 až 204 se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími důvody.

Argumentace žalobce

9. Městský soud v Praze na tomto místě uvádí, že vzhledem k obsáhlosti žalobních námitek přikročil pouze k jejich stručné rekapitulaci. Vycházel přitom z toho, že strany znají spor, a není tedy nezbytné v narativní části rozsudku uvádět veškerou žalobní argumentaci. To však neznamená, že by Městský soud v Praze nepřihlédl ke každé vznesené námitce.
10. Žalobce v žalobě vznesl čtyři okruhy žalobních námitek.
11. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Popsal, že správce daně z důvodu liknavosti odmítl provést řadu navržených důkazů, až po podaném odvolání prvostupňový správce daně na základě požadavku žalovaného část navržených důkazů, včetně výsledku tehdejšího jednatele společnosti Colombatti pana V. Š., provedl, to vše za situace, kdy žalobce měl za to, že odvolací řízení je vedeno ve fázi prokazování splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Následně správce daně účelově vydal Výzvu k uplatnění práva, v níž teprve změnil právní kvalifikaci na daňový podvod. Tím správce daně významně ztížil důkazní pozici žalobce, přičemž žalobcem následně navržené důkazy žalovaný odmítl provést, a to i s ohledem na blížící se uplynutí lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 daňového řádu. Žalobce pak namíтал, že ačkoliv by v rámci vydaného Seznámení měl být seznámen s kompletním posouzením transakcí a měl mít možnost se ke všem úvahám vyjádřit, žalovaný fakticky dokazování doplnil a uváděl odkazy na zcela nové rozsudky a nová posouzení, která předmětem uvedeného seznámení nebyly. Žalobce v bodu 9 až 18 žaloby poukázal na jednotlivá doplnění dokazování žalovaným. Namítl, že nemožnost vyjádřit se k doplněnému dokazování je významnou procesní vadou.
12. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti závěru žalovaného o existenci chybějící daně a daňového podvodu. Žalobce má za to, že v dané věci nebyla identifikována ani u společnosti Colombatti, ani u společnosti 7System, konkrétní chybějící daň ve smyslu Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

judikatury SDEU, která by nebyla postavena pouze na předpokladech a domněnkách. Uvedl, že v případě zdaňovacích období měsíců ledna až května roku 2017 nedošlo ani k žádné identifikaci chybějící daně, ani nebylo identifikováno narušení daňové neutrality, neboť v těchto obdobích nebyla žádná daň odchylovající se od podaných daňových přiznání na DPH společností Colombatti stanovena; daňová povinnost byla stanovena v souladu s daňovými tvrzeními společnosti Colombatti. Žalobce upozornil, že chybějící daň ve smyslu unijního práva a judikatury není totéž co dlužná daň – nezákonné vylákání odpočtu daně a nedoplatek daně jsou dvě různé skutečnosti. Povinností správce daně bylo prokázat, že u dodavatele Colombatti se jednalo právě o prvně uvedený případ, správce daně však neprovedl žalobcem navržené výsledky svědků, nepřihlédl ani k nepřímým důkazům (blíže popsáním v bodu 27 žaloby) prokazujícím, že se nejednalo o fiktivní plnění. Obdobné žalobce namítl i ohledně společnosti 7System. V bodech 35 až 45 žaloby žalobce rozporoval jednotlivá zjištění žalovaného, zejména rozporoval zjištění o personálním propojení společností v řetězci. Dle žalobce nebylo-li v řízení prokázáno, že společnost 7System vykazala zjevně nesprávné nebo neúplné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, pak se nejedná o chybějící daň. Žalobce namítl, že z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu nelze mít za to, že ve věci byl prokázán podvod na DPH ve smyslu judikatury SDEU, neboť část zjištění týkajících se personální provázanosti nemá oporu v dokazování a ve zbytku se jedná o izolované skutečnosti, které existenci podvodu na DPH staví pouze do domněnek.

13. Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobce nesouhlasil s tím, jak žalovaný posoudil objektivní okolnosti. Podle žalobce jsou identifikované objektivní okolnosti ve značném rozsahu v rozporu se spisovým materiálem. Žalobce namítal, že žalovaný otáčí důkazní břemeno, v bodech 55 až 84 žaloby pak postupně rozporoval jednotlivé objektivní okolnosti.
14. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobce namítal nesprávné hodnocení přijatých opatření. V bodech 50 a 51 žaloby popsal, jaká opatření přijal proti tomu, aby se vědomě účastnil podvodu na DPH, a na jednotlivých příkladech demonstroval, že žalovaný ucelenou argumentaci žalobce nevyvrátil, nepředestřel ucelenou argumentaci zpochybňující tato opatření a skutkový stav tvrzený žalobcem.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Vzhledem k podobnosti odvolacích a žalobních námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a věcně se vyjádřil stejně jako v napadeném rozhodnutí.
16. K prvnímu okruhu žalobních námitek žalovaný v bodech 15 až 20 svého vyjádření odmítl, aby bylo účelem § 115 odst. 2 daňového řádu seznamovat daňový subjekt s každou větou či myšlenkovým procesem odlišným například od posouzení správce daně, ačkoli by v konečném důsledku toto nemělo vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Nesouhlasil, že by v odvolacím řízení proběhlo nové dokazování, které by vyvolalo potřebu seznámit daňový subjekt s hodnocením nových důkazních prostředků.
17. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný v bodech 21 až 38 svého vyjádření popsal, co ho vedlo k závěru, že žalobce mohl a měl vědět o své účasti v řetězci zasaženého podvodem na DPH. Shrнул podstatu daňového podvodu, jak ji objasnil v napadeném rozhodnutí, tj. zejména popsal postup dodavatelů Colombatti a 7System, a to jak vůči

Shodu s propisem potvrzuje M. S.

obchodním partnerům, tak vůči finančním orgánům. Žalovaný se poté vyjádřil k jednotlivým nestandardním okolnostem, které podle něj svědčí o podvodném jednání.

18. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný trval na tom, že identifikované okolnosti jsou v souladu se spisovým materiálem. Podle žalovaného žalobce tyto posuzuje jednotlivě a vytrhává je z kontextu daných obchodních transakcí, přitom tyto okolnosti musí být posuzovány komplexně. Žalovaný se v bodu 43 až 55 svého vyjádření zabýval jednotlivými okolnostmi.
19. Ke čtvrtému okruhu žalobních námitek žalovaný v bodech 57 až 59 svého vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde přijatá opatření ze strany žalobce podrobně vyhodnotil tak, že z nich vyplývá, že žalobcem uvedená přijatá opatření nepostačovala k zabránění účasti na daňovém podvodu. Žalovaný uvedl, že pokud by žalobce obchodoval za přiměřeně obezřetných obchodních podmínek, eliminoval by svoji účast v podvodných řetězcích, nebo přinejmenším by tímto způsobem osvědčil svou dobrou víru založenou na tom, že učinil vše, co po něm bylo možné rozumně požadovat, aby své účasti na daňovém podvodu zabránil. To se však nestalo. Žalovaný upozornil, že není povinností správce daně sdělit daňovému subjektu, jaká opatření měl přijmout.
20. V průběhu soudního řízení pak žalovaný upozornil soud na v mezidobí vydané rozsudky Městského soudu v Praze, č.j. 17 Af 24/2023-90 ze dne 20. 5. 2024, a č.j. 15 Af 18/2023-51 ze dne 24. 9. 2024, ve kterých soud přezkoumal otázku vědomé účasti na daňovém podvodu u odběratelů žalobce. Dle žalovaného závěry soudu vyplývající z rozsudků, týkající se např. chybějící daně, nadhodnocenosti plnění, personální propojenosti, obecnosti smluv, lze vztáhnout i na projednávanou věc.

Jednání před soudem

21. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 26.8.2025 účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Právní zástupce zopakoval hlavní body žaloby, a navíc poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2024, čj. 1 Afs 134/2024-35 a Krajského soudu v Plzni ze dne 20.3.2025, čj. 55 Af 9/2023-162, ve věci shodných odběratelů žalobce. Žalovaný uvedl, že obsah rozsudku NSS je mu znám a podle jeho názoru není aplikovatelný na projednávanou věc, neboť odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo v této věci nanejvýš stručné, což bylo důvodem vyhovění kasační stížnosti; v projednávané věci však žalovaný v rozhodnutí podrobně odůvodnil všechny aspekty případu a ohledně nadhodnocení cen je situace také odlišná.
22. Městský soud v Praze při jednání nepovažoval za potřebné doplnit dokazování, ostatně účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy k doplnění dokazování v řízení před soudem neučinili.

Posouzení věci soudem

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. Městský soud v Praze nejprve považuje za vhodné konstatovat, že klíčové námitky, které žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí, se ve velké míře shodují s námitkami vyjádřenými v odvolacím řízení. Žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Žalobce v podané žalobě u řady námitek nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze setrvává na již vyřčené argumentaci. Správní soud ovšem přezkoumává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351, odst. 140).
25. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto městský soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47).
26. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je finančními orgány neuznaný nárok žalobce na odpočet DPH za zdaňovací období leden 2017 až prosinec 2018. Žalobce dle finančních orgánů sice prokázal splnění zákonem stanovených formálních i hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, posuzovanými transakcemi se však účastnil plnění, která byla součástí podvodu na DPH.
27. Aby bylo možno uvažovat o odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, musí tento nárok nejprve vzniknout (§ 72 zákona o DPH). Musí se tedy reálně uskutečnit zdanitelné plnění, na jehož základě si daňový subjekt může podle zákona uplatnit nárok na odpočet daně. Teprve pak je namístě začít se zabývat otázkou, zda předmětné plnění nebylo součástí daňového podvodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č.j. 9 Afs 57/2013-37, bod 52, či ze dne 21. 12. 2016, č.j. 6 Afs 252/2016-35, body 11-14). O uskutečnění zdanitelného plnění není v nynější věci sporu.
28. Vnitrostátní úprava daně z přidané hodnoty v jednotlivých členských státech EU by měla odpovídat směrnici o DPH, která nahradila šestou směrnicí Rady 77/388/EHS ze dne 17. 5. 1977, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) vyplývá, že situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, představuje přípustnou výjimkou ze zásady, že při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu tento nárok přiznán (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a Péter Dávid*, bod 49). Samotná existence podvodného jednání však k odepření nároku na odpočet DPH nestačí (srov. rozsudek SDEU ze dne 12. 1. 2006 ve věci C-354/03, *Optigen*, bod 46). Je proto nutné zkoumat, zda osoba povinná k dani o daňovém podvodu věděla nebo měla vědět. A subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nebudou součástí podvodu, musejí mít možnost

důvěřovat legalitě těchto plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu (srov. rozsudek SDEU ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling*, body 49-61).

29. Citovanou judikaturu SDEU přebírá Nejvyšší správní soud. I podle jeho názoru lze každému subjektu zapojenému do podvodného řetězce odepřít nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, pokud o daňovém podvodu věděl, či alespoň vědět měl a mohl. Příkladem lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č.j. 9 Afs 115/2016-57, *SOLUNA 2000*, bod 29, podle něhož v případě splnění hmotněprávních a formálních podmínek odpočtu je tento možno „osobě povinné k dani odmítnout, ovšem pouze na základě judikatury vyplývající z bodů 56 až 61 rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 7. 2006, ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*, podle níž musí být z hlediska objektivních okolností prokázáno, že osoba povinná k dani, které bylo dodáno zboží nebo poskytnuty služby zakládající nárok na odpočet, věděla nebo musela vědět, že toto plnění bylo součástí daňového podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem na vstupu.“
30. K tomu je možno dodat, že české správní soudy dovozují možnost odepření nároku na odpočet či vrácení DPH v případě vědomé či nedbalostní účasti na daňovém podvodu z judikatury SDEU setrvale přinejmenším od roku 2012 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2012, č.j. 1 Afs 56/2012-42, *PRIMOSSA*). Nejde tak o nic překvapivého, s čím by podnikatelé při obchodování v ČR nemohli počítat.
31. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba při posouzení, zda lze daňovému subjektu odmítnout nárok na odpočet daně proto, že se zapojil do daňového podvodu, posoudit několik skutečností (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Afs 53/2016-55, *SARA ML*, body 33-49, ze dne 21. 1. 2021, č.j. 7 Afs 92/2020-26, *PT servis konzervárna*, bod 17, či ze dne 15. 11. 2023, č.j. 6 Afs 112/2023-78, *Josef KVAPIL*, body 24-31). Jde tedy o několikastupňový test, jehož kritéria musí být splněna, aby mohl být daňovému subjektu odepřen nárok na odpočet z důvodu jeho účasti na podvodném jednání. Nejdříve je nutno zjistit, zda k podvodu na dani skutečně došlo, resp. zda je dáno důvodné podezření na podvod (první podmínka, existence podvodu). V první řadě proto musí orgány daňové správy ověřit, že došlo k narušení daňové neutrality – někdy se hovoří také o chybějící dani – tedy že některý z článků dodavatelského řetězce v určitém okamžiku v minulosti nesplnil svou daňovou povinnost, ať již povinnost daň přiznat, přiznat ji pravdivě, nebo daň zaplatit (1. krok). Narušení daňové neutrality musí ovšem provázet další nezvyklé či nestandardní objektivní okolnosti nasvědčující tomu, že zkoumané transakce měly podvodný charakter, tedy že chybějící daň není důsledkem pouhého podnikatelského selhání (2. krok). Poté je třeba zkoumat subjektivní stránku, tedy vztah daňového subjektu k podvodu (druhá podmínka, vědomostní test). Na základě těch podezřelých okolností, které musely být daňovému subjektu známy, se hodnotí, zda věděl – nebo přinejmenším vědět měl a mohl – že plnění, z něhož hodlá uplatnit nárok na odpočet DPH, je součástí daňového podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci (3. krok). A konečně, pokud se daňový subjekt do podvodu nezapojil vědomě, je třeba se ptát, zda obchodoval v dobré víře. Tedy zda – s ohledem na indicie, které měl k dispozici – přijal veškerá opatření, která od něj můžeme rozumně vyžadovat, aby své účasti na podvodu předešel (4. krok).
32. Existenci podvodu prokazuje vždy správce daně, nemusí ji však prokázat nad veškerou pochybnost. Postačí, když shromáždí dostatek důkazů pro důvodnou domněnku, že šlo o

daňový podvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č.j. 1 Afs 304/2019-33, *ExaSoft Holding*, bod 26). Ze souhrnu všech skutkových okolností tedy musí být možné dovodit, že se o daňový podvod jednalo (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2018, č.j. 9 Afs 333/2017-63, *KRPOL*, či ze dne 18. 3. 2021, č.j. 9 Afs 160/2020-49, *LAKUM – KTL*).

33. Pokud jde o subjektivní stránku účasti na daňovém podvodu, je důkazní břemeno rozděleno následovně. Správce daně prokazuje existenci objektivních skutečností, z nichž lze učinit závěr, že daňový subjekt o podvodu věděl, neboť jeho jednání žádné jiné logické vysvětlení nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č.j. 8 Afs 80/2021-186, *2P Commercial Agency*). Druhá možnost je, že správce daně prokáže takové objektivní okolnosti, z nichž v souhrnu vyplývá, že daňový subjekt o podvodu měl a mohl vědět, neboť měl k dispozici dostatek podezřelých indicií svědčících o tom, že by se o daňový podvod mohlo jednat. Pouze při této nedbalostní formě účasti na podvodu se daňový subjekt může „vyvinit“, když prokáže, že učinil vše, co po něm bylo možné rozumně požadovat, aby se dozvěděl o podezřelých skutečnostech a ověřil si je (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu a ze dne 10. 2. 2023, č.j. 8 Afs 174/2021-64, *I. W.*, bod 17, ze dne 25. 7. 2019, č.j. 10 Afs 182/2018-42, *Easy Working*, bod 42, či ze dne 12. 2. 2020, č.j. 1 Afs 352/2018-44, *ENERGIE 2010*).
34. Procesní postup žalovaného v odvolacím řízení upravuje § 115 odst. 2 daňového řádu: *„Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.“*
35. K jednotlivým okruhům žalobních námitek uvádí městský soud následující.
36. Žalobcem uplatněné námitky postupně rozporují závěry, k nimž žalovaný dospěl při hodnocení jednotlivých kroků výše uvedeného testu. Městský soud v Praze bude z uvedeného členění žalobních námitek vycházet, předesílá ovšem, že s ohledem na rozsah žaloby nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Ostatně i dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nelze povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
37. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobce konkrétně poukázal na to, že správní orgány významně ztížily důkazní pozici žalobce, když právní kvalifikaci změnily až v odvolacím řízení, a dále na to, že ačkoliv správní orgány by v rámci vydaného Seznámení ze dne 27. 3. 2023 měly seznámit žalobce s kompletním posouzením transakcí a umožnit mu se ke všem úvahám vyjádřit, žalovaný fakticky dokazování doplnil a v napadeném rozhodnutí uvedl odkazy na zcela nové rozsudky a nová posouzení, která předmětem Seznámení nebyly.
38. Městský soud v Praze k námitce, dle níž správní orgány fakticky ztížily žalobcovo procesní postavení, pokud změnily právní kvalifikaci až v odvolacím řízení, konstatuje, že odvolací daňové řízení je ovládáno principem úplné apelace (srovnej ust. § 114 až 116 daňového řádu), Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

tedy daňový řád ukládá odvolacímu orgánu, shledá-li tento důvody pro modifikaci přezkoumávaného rozhodnutí, aby ve věci sám rozhodl. Neuplatní se tedy kasační model, v němž odvolací orgán vrací věc k dalšímu řízení správnímu orgánu prvostupňovému. Obecně lze tedy uvést, že postup, k němuž žalovaný přistoupil, právní úprava umožňuje a nelze na něj bez dalšího nahlížet jako na nezákonný. V posuzované věci je přitom třeba dodat, že skutečnost, proč v případě žalobce došlo k přehodnocení právního závěru v odvolacím řízení, má oporu v daňovém spisu.

39. Aby byla zachována zákonnost postupu odvolacího daňového orgánu (zde žalovaného) i z hlediska dodržení procesních práv daňového subjektu (zde žalobce), je třeba posoudit, zda žalovaný respektoval právní úpravu ust. § 115 daňového řádu, neboť právě zmíněné ustanovení zajišťuje zachování stejného procesního postavení daňového subjektu, jakým disponoval v řízení předcházejícím rozhodnutí v prvním stupni. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2020 č.j. 10 Afs 173/2017-58 (který argumentačně navazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2020, čj. 1 Afs 438/2017-52, Strojmetal), zmíněné ustanovení „*mj. zajišťuje povinnost daňového orgánu postupovat nepřekvapivě a poskytnout jednotlivci prostor k účinné obraně jeho práv*“ (bod 29 rozsudku).
40. Městský soud v Praze proto posuzoval, zda žalovaný v dané věci řádně seznámil žalobce s odlišným hodnocením skutkového a právního stavu zjištěného v řízení před správcem daně prvního stupně, a po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že tomu tak bylo.
41. Městský soud předně shledal, že žalovaný dne 27. 3. 2023 prostřednictvím Seznámení informoval žalobce o zjištěných skutečnostech, které vyšly najevo při doplnění odvolacího řízení, a zároveň ho vyzval, aby se k těmto skutečnostem vyjádřil. A dále soud dospěl k závěru, že žalovaný po zaslání Seznámení ve vztahu k závěrům, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, ani neprováděl další dokazování, ani nezaujal právní názor odlišný od stanoviska, s nímž již byl žalobce obeznámen. Žalobce v reakci na Seznámení nedoložil nové důkazní prostředky, pro které by bylo nutné provádět dokazování, ani neargumentoval tak, aby žalovaný na základě jeho reakce přehodnotil své závěry formulované v Seznámení a dospěl k odlišnému právnímu názoru. Žalovaný proto nebyl povinen vydávat další seznámení dle § 115 odst. 2 daňového řádu, když žalovaný v napadeném rozhodnutí nezměnil posouzení věci po stránce ani po stránce skutkové, ani po stránce právní, a setrval na stanovisku žalobci již oznámeném.
42. Městský soud v Praze nejprve k dílčí žalobní námitce týkající se svědecké výpovědi paní X. uvádí, že hodnocení svědecké výpovědi bylo žalobci předestřeno již v Seznámení (bod 106), není tedy pravda, že k hodnocení žalovaný přistoupil poprvé až v napadeném rozhodnutí.
43. K ostatním dílčím žalobním námitkám pak soud zdůrazňuje, že se nejedná o doplnění dokazování, doplní-li žalovaný argumentaci o judikaturu správních soudů, stejně tak se nejedná o změnu právního názoru v případě, kdy žalovaný precizuje argumentaci správce daně či svoji vlastní argumentaci obsaženou v Seznámení, podpoří ji odkazy odbornou literaturu (případně, jako tomu bylo v posuzovaném případě, na internetové články atp.), přičemž však skutková zjištění a právní posouzení zůstávají nezměněny (srovnej: rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2023 č.j. 8 Afs 274/2021-31). Městský soud v Praze je stejného názoru jako žalovaný, že podrobnější popis či popis zjištění jinými slovy, než které bylo zvoleno v prvostupňovém rozhodnutí správce daně nebo v Seznámení, či doplnění zjištění novými odkazy na relevantní judikaturu atp. nelze stavět na stejnou úroveň jako získání zcela nových skutkových zjištění v odvolacím řízení v důsledku provedení dokazování odvolacím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

orgánem. Obdobně to platí pro situaci, kdy odvolací orgán polemizuje s argumentací daňového subjektu předestřenou v reakci na seznámení dle § 115 odst. 2 daňového řádu (v posuzovaném případě například polemika s obsahovou přesností daňových dokladů a hodnocení žalobcovy argumentace ohledně uzavírání smluv). Takový postup nemůže být podroben povinnosti dalšího seznámení podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Jak poznamenává i žalovaný, dovedeno *ad absurdum* by totiž jakékoliv odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by doslovně nekopírovalo úvahy správce daně sdělené v prvostupňovém rozhodnutí nebo úvahy odvolacího orgánu sdělené v Seznámení, bylo nutno považovat za nová skutková zjištění, protože by byl odvolací orgán povinen provádět seznámení podle § 115 odst. 2 daňového řádu vždy a znovu (s výjimkou případů, kdy by odvolací orgán doslovně překopíroval závěry prvostupňového správce daně, což by však pro změnu mohlo vyvolávat pochybnosti o přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání).

44. V posuzované věci městský soud shledal, že žalovaný žalobce řádně seznámil s odlišným hodnocením skutkového a právního stavu zjištěného v řízení před správcem daně prvního stupně, včetně odůvodnění, z jakého důvodu žalovaný neprovede žalobcem navržené důkazy (body 50, 51 a 105 Seznámení) a z jakého důvodu žalovaný neuznává žalobcův nárok na odpočet DPH. Napadené rozhodnutí pak nová skutková zjištění a novou právní argumentaci neobsahovalo, žalovaný setrval na názoru, že se žalobce v dané věci (reklamní pozice na sportovních utkáních) účastnil podvodu na DPH, přičemž tyto stěžejní závěry žalovaný nijak nezměnil. Městský soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v odvolacím řízení v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí nemohlo být pro žalobce překvapivé.
45. Městský soud tedy neshledal první okruh žalobních námitek důvodný. Soud přitom nepominul, že žalobce v prvním okruhu žalobních námitek brojil nejen proti procesnímu postupu žalovaného spočívajícím (zjednodušeně řečeno) v porušení ust. § 115 daňového řádu, ale souběžně vznášel i věcné námitky, v nichž nesouhlasil s jednotlivými zjištěními žalovaného a jejich právním hodnocením. K tomu soud uvádí, že tyto věcné námitky soud posoudil v rámci vypořádání druhého, třetího a čtvrtého okruhu žalobních námitek, s nimiž se tyto vznesené námitky prolínají.
46. K druhému, třetímu a čtvrtému okruhu žalobních námitek pak městský soud společně poznamenává, že relevantní skutkové okolnosti nelze mnohdy striktně kategorizovat na ty osvědčující výhradně splnění té které podmínky vědomostního testu specifikované v bodu 31 tohoto rozsudku. Je naopak zřejmé, že některé okolnosti budou mít relevanci současně pro více kroků výše popsaného testu (k „prostupnosti“ jednotlivých kategorií ostatně viz např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č.j. 10 Afs 182/2018-42). Konkrétněji k tomu lze uvést, že v typově obdobných případech například zjištěné objektivní okolnosti zpravidla bývají současně okolnostmi nestandardními, neboť s ohledem na to, že se v případě objektivních okolností jedná o indicie, které by objektivně měly v daňovém subjektu vzbudit podezření, že se účastní řetězce stíženého podvodem, je nestandardnost jejich obvyklým atributem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2023, č.j. 5 Afs 104/2022-45). Městský soud tedy na tomto místě uvádí, že některé žalobní námitky posoudí pro jejich úzkou souvislost společně.
47. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti závěru žalovaného o existenci chybějící daně a daňového podvodu; stručně řečeno namítal, že ač mohl být u dodavatelů zjištěn nedoplatek daně, k čemuž ani v případě společnosti Colombatti a zdaňovacích období

měsíců ledna až května roku 2017 nedošlo, neznamená to, že bylo prokázáno nezákonné vylákání odpočtu daně.

48. Městský soud v Praze nejprve na základě obsahu daňového spisu konstatuje, že v případě společnosti Colombatti nebyla ověřena daň za zdaňovací období leden 2017 až květen 2017 pouze z toho důvodu, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty. Tato okolnost ovšem bez dalšího neznamená, že by i za předmětná zdaňovací období nebylo možno identifikovat narušení neutrality, k čemuž žalovaný správně dospěl zejména s ohledem na nekontaktnost společnosti Colombatti. Městský soud se s jeho právním posouzením ztotožňuje a dodává, že pro závěr o podvodu na DPH bylo namístě posoudit veškeré zjištěné okolnosti jako celek, zejména tedy okolnost, že společnost Colombatti neposkytla správci daně součinnost a byla nekontaktní, s přihlédnutím ke všem ostatním důkazům a skutkovým okolnostem případu jako celku, z nichž v souhrnu vyplývá objektivní neodvedení daně i v období, u něž daň již nebyla ověřena z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty, a zapojení této společnosti do řetězce. Dle názoru městského soudu i u daně, která nakonec z důvodu prekluze nebyla ověřena, lze identifikovat okolnosti, které ve svém souhrnu svědčí o tom, že daň nebyla odvedena nikoli v důsledku podnikatelského selhání, ale v důsledku podvodného jednání v obchodním řetězci.
49. K samotné námitce daňového podvodu městský soud odkazuje na podrobné, konkrétní a vyčerpávající argumenty týkající se této problematiky a odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje.
50. Městský soud shrnuje, že existenci daňového podvodu žalovaný podrobně odůvodnil zejména v bodech 49 až 54 napadeného rozhodnutí. Identifikoval narušení neutrality u společností Colombatti a 7System, které neuhradily jim doměřenou, resp. vyměřenou daň a byly pro správce daně nekontaktní, což je v napadeném rozhodnutí velmi obsáhle a precizně objasněno. Narušení daňové neutrality je podle žalovaného nutno spatřovat i v tom, že do řetězce byli zapojeni neplátci Avantris Trade a COMPERSCO, kteří v důsledku překročení obratu podle § 6 odst. 2 zákona o DPH měli podávat daňová přiznání a odvádět daň z plnění pro svého odběratele. Zapojením neplátců DPH do řetězce se reklamní plnění dostala mimo systém kontrolních hlášení. Byť těmito neplátci byly osoby povinné k dani s obraty překračujícími hranici pro povinnou registraci k DPH, jimi uskutečněná plnění systémem kontrolních hlášení neprošla, čímž se tito neplátci dostali do role *missing traderů*, a došlo tak k zastření vazeb mezi jednotlivými články řetězce. V okamžiku, kdy tito neplátci neodvedli daň z uskutečněných zdanitelných plnění, došlo k narušení neutrality daně.
51. Jak správně žalovaný zjistil, že společnosti Colombatti a 7System přijaly reklamní plnění od neplátce COMPERSCO, přičemž následně žalobci fakturovaly mnohonásobně nadhodnocené reklamní služby. Společnosti Colombatti a 7System kompenzovaly svou výslednou daňovou povinnost vykázanými přijatými plněními od jiných společností. Řečeno jinak, společnosti Colombatti a 7System lze označit za *missing tradery*, kteří zapříčinili narušení neutrality v řetězci, čímž umožnili odběrateli získat neoprávněnou daňovou výhodu. Žalobce pak byl článkem typu *buffer*, který v podaných daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období vykazoval přijatá i uskutečněná plnění v téměř shodné výši, kdy u této společnosti rovněž bylo shledáno narušení daňové neutrality. (Srovnej: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2024 č.j. 15 Af 18/2023- 51, kde se soud zabýval obdobným podvodným řetězcem a dospěl k stejným závěrům ohledně narušení neutrality u společností Colombatti a 7System a ohledně daňového podvodu).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

52. Městský soud v Praze je přesvědčen, že žalovaný v napadeném rozhodnutí existenci podvodu na DPH prokázal. V napadeném rozhodnutí podrobně své závěry o daňovém podvodu odůvodnil, přičemž vycházel z důkazů, které jsou obsahem správního spisu. Městský soud nemůže přisvědčit žalobní argumentaci, že žalovaný svůj závěr o existenci podvodného řetězce vystavěl na pouhých domněnkách. Závěr žalovaného je dle názoru soudu rovněž v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č.j. 5 Afs 60/2017-60, v němž tento soud zdůraznil, že *„samotné neodvedení daně, které žalovaný vzal za podvodné jednání, podvodem ve smyslu judikatury SDEU není. Povinností správce daně je specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval.“* Těto povinnosti žalovaný dostal, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně vymezil a konkretizoval, v jakých skutkových okolnostech měl daňový podvod spočívat, přičemž soud na příslušné pasáže pro stručnost odkazuje. Jak ostatně zdůraznil Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, *„povinností správních orgánů či dokonce správních soudů není prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení musí být nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č.j. 1 Afs 37/2012–50). Soud tedy znovu uvádí, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se ztotožnil.
53. Jak již bylo konstatováno shora, z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty. Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Zejména zda docházelo k úhradám fakturovaných částek, zda byly všechny pohledávky řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt nechoval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů, přičemž správce daně může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 94/2009-156 nebo rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č.j. 2 Afs 15/2014-59). *„Každá účetní transakce mezi dodavatelem a jeho odběratelem v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 5 Afs 129/2006-142; rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č.j. 6 Afs 130/2014-60; rozsudek ze dne 31. 8. 2016, č.j. 2 Afs 55/2016-38).
54. Městský soud zdůrazňuje, že zjištěné objektivní okolnosti (indicie), byť každá sama o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu mohou tvořit logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že daňový subjekt o podvodu na DPH věděl, či minimálně vědět mohl. *„I tyto nepřímé důkazy tak spolehlivě prokazují subjektivní stránku jednání daňového subjektu.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č.j. 1 Afs 26/2012-34, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Afs 37/2012-50). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní podvodného plnění, pak musí být pro účely šesté směrnice považována za osobu účastnící se tohoto podvodu,*

a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195, nebo rozsudek ze dne 31. 8. 2016, č.j. 2 Afs 55/2016-38).

55. V posuzované věci bylo mimo jiné zjištěno virtuální sídlo společnosti Colombatti, dále bylo zjištěno, že jednatelem společnosti je od 30. 1. 2018 cizinec s falešnou identitou, dále šlo o okolnosti jako absence nahlášené provozovny v živnostenském rejstříku, nezveřejňování účetních závěrek ve Sbírce listin obchodního rejstříku, absence webových stránek. Od 22. 10. 2016 byla u společnosti Colombatti zveřejněna informace o nespolehlivém plátcí, od 25. 4. 2020 byla zveřejněna informace o tom, že se jedná o nespolehlivou osobou. Společnost Colombatti neumožnila zahájit daňovou kontrolu za zdaňovací období červen 2017 až červenec 2018 a září 2018 až listopad 2018, stala se pro správce daně nekontaktní a ke dni 13. 12. 2021 byla vymazána z obchodního rejstříku. Ohledně společnosti 7System pak byla mimo jiné zjištěna absence provozovny v živnostenském rejstříku, nezveřejňování účetní závěrky ve Sbírce listin obchodního rejstříku, virtuální sídlo, zápis předmětu podnikání v obchodním rejstříku pouze pro pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, nekontaktnost původního jednatele společnosti, od 1. 1. 2019 zápis cizince s falešnou identitou jako jednatele, absence webových stránek. Od 3. 4. 2019 měla společnost 7System status nespolehlivého plátce a od 29. 6. 2021 se stala nespolehlivou osobou. Společnost 7System se stala pro správce daně nekontaktní. Objektivní skutečnosti pak byly zjištěny i u neplátců Avantris Trade a COMPERSCO, kteří byli zapojeni do předmětných obchodních řetězců. Jednalo se taktéž o absenci provozoven zapsaných v živnostenském rejstříku, nezveřejňování účetních závěrek ve Sbírce listin obchodního rejstříku, absence webových stránek, virtuální sídlo společnosti COMPERSCO zapsané na stejné adrese jako sídlo Colombatti, v roce 2020 změna jednatelů na osoby s trvalým bydlištěm v zahraničí, nekontaktnost obou společností.
56. Účelovost vytvořených řetězců žalovaný dovodil i ze skutečnosti, že v nich došlo k několikanásobnému neopodstatněnému nárůstu ceny reklamních služeb, jak v nejvyšší míře podrobnosti objasnil v napadeném rozhodnutí, na něž soud pro stručnost odkazuje. Městský soud souhlasí s žalovaným, že výrazné navýšení ceny je elementárním znakem podvodných řetězců založených za účelem vylákání daňové výhody. Soud pak shledává relevantní objektivní okolností též zjištěné skutečnosti týkající se úhrad a pohybu na účtech společností zapojených do řetězců, které jsou rovněž podrobně popsány v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zjistil, že docházelo mimo jiné k tomu, že jednotlivé články řetězce peněžní prostředky přijaté na svůj účet rozdělily na dvě části, jednu část poslaly dalšímu článku řetězce a druhou část, obvykle ve značné výši, vybraly v hotovosti. Městský soud v Praze přisvědčuje žalovanému, že schéma finančních toků, kdy v řetězci dochází k vysokým výběrům v hotovosti, a to v situaci, kdy v řetězci dochází k mnohonásobnému navýšení ceny, je typické pro transakce zatížené daňovým podvodem. Způsob úhrady v hotovosti, který nezanechává auditní stopu, je nadto neprůkazný a neosvědčuje, že úhrady proběhly tak, jak je deklarováno, a že peníze byly skutečně uhrazeny. Dále žalovaný zjistil, že dodavatel Colombatti poskytoval žalobci zdanitelná plnění i přesto, že žalobce řádně nehradil za v minulosti poskytnutá plnění. Ohledně dodavatele 7System žalovaný zjistil, že na daňových dokladech vystavených touto společností byly uvedeny neexistující daňové účty. Také tyto okolnosti podporují pochybnosti o tom, že se jednalo o účelově vytvořený řetězec obchodujících společností. Dále žalovaný zjistil, že přestože žalobce hradil měsíčně

svým dodavatelům částky ve výši několika milionů, uzavřel s nimi pouze obecné smlouvy se stroze vymezeným rozsahem plnění, souhrnně určenou cenou a bez sankcí pro případ prodlení s úhradami, jak podrobně a konkrétně popsal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále identifikoval pochybnosti o obchodních transakcích i z důvodu obecného předmětu plnění na přijatých daňových dokladech.

57. Soud souhlasí se žalovaným, že akceptování úvah žalobce o chybějící dani a nedoplatku by ve výsledku znamenalo, že daňové subjekty by se vyhnuly jakémukoliv potrestání za podvod na dani pouze tím, že nepodají daňová přiznání, jelikož v takovém případě by jejím nezaplacením vznikl (jak tvrdí žalobce) pouhý nedoplatek a nikoliv chybějící daň. Pro tento absurdní a neakceptovatelný závěr nelze nalézt oporu v platné právní úpravě ani v soudní judikatuře.
58. Za nesprávnou považuje soud i argumentaci žalobce, že je třeba rozlišovat, zda se jedná o daň neodvedenou úmyslně tak, že toto jednání vykazuje znaky podvodu, nebo zda se jedná o nedoplatek či doměření daně. O tom, zda se jedná o podvod na dani či nikoliv, rozhodují skutečnosti, které k chybějící dani přistupují. Je tedy třeba zkoumat, zda ke zjištěnému narušení neutrality daně přistoupily nestandardní okolnosti, na základě kterých je možné mít za to, že k neodvedení daně došlo právě v souvislosti s podvodným jednáním. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v případě identifikace nestandardních okolností se nemusí jednat o nezákonné skutečnosti, ale o takové, které ve svém souhrnu svědčí o tom, že daň nebyla odvedena nikoli v důsledku podnikatelského selhání, ale v důsledku podvodného jednání v obchodním řetězci. Rozhodné přitom je posouzení všech skutečností daného řetězce včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č.j. 9 Afs 163/2015-44 a ze dne 15. 2. 2017 č.j. 1 Afs 53/2016-58). Řečeno jinak, dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není zapotřebí přesně prokázat podvod na DPH, je však nutné shromáždit takový soubor důkazů, na jejichž podkladě je možné konstatovat důvodnou domněnku existence daňového podvodu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č.j. 1 Afs 304/2019-33, ze dne 28. 5. 2021, č.j. 6 Afs 204/2020-43 a ze dne 15. 9. 2021, č.j. 8 Afs 162/2019-79).
59. Městský soud v Praze ještě k druhému okruhu žalobních námitek konstatuje, že žalovaný již v Seznámení, a stejně tak v napadeném rozhodnutí, řádně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k výslechu žalobcem navržených svědků. Bylo tomu tak proto, že žalovaný správně považoval za nerozhodné, zda se plnění, jejichž uskutečnění měli svědci potvrdit, uskutečnila či ne. V situaci, kdy u společností Colombatti a 7System bylo identifikováno narušení neutrality, není nutné doplnit dokazování za účelem ověření, zda se plnění uskutečnila, neboť k závěru o narušení neutrality postačuje zjištění, že společnost Colombatti neuhradila doměřenou daň a společnost 7System neuhradila vykázanou daň. S tímto závěrem se městský soud ztotožňuje.
60. Ve zbytku pak soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný důkladně rozebral existenci daňového podvodu.
61. Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobce vznesl námitky proti tomu, jak žalovaný posoudil objektivní okolnosti. Podle žalobce jsou identifikované objektivní okolnosti ve značném rozsahu v rozporu se spisovým materiálem. Žalobce namítal, že žalovaný otáčí důkazní břemeno, a rozporoval jednotlivé objektivní okolnosti.

62. Městský soud v Praze připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej např.: rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012 č.j. 1 Afs 26/2012-34, ze dne 11. 12. 2014 č.j. 6 Afs 156/2014-47) stabilně uvádí, že z hlediska objektivních okolností musí správce daně posuzovat každou obchodní transakci samu o sobě, nikoli izolovaně, ale komplexně jako celek. Správce daně je povinen přihlídnout k prostředí, v němž se daňový subjekt pohybuje, k jeho obchodním zkušenostem, znalostem a kapitálu, k charakteru a vlastnostem plnění, obchodním, platebním a záručním podmínkám a dalším okolnostem. Takto zjištěné objektivní okolnosti pak tvoří dílčí indicie, které ačkoliv každá sama o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě ukazují na případnou účelovost jednání daňového subjektu (srovnej: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013 č.j. 1 Afs 58/2013-34).
63. V posuzované věci žalovaný právě takto postupoval. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav a v odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejm. body 84 až 96) náležitě odůvodnil, z jakých skutečností vycházel. Zjištěné skutečnosti hodnotil jednotlivě i v souhrnu a řádně zdůvodnil, jak konkrétně jednotlivé důkazní prostředky hodnotil a proč z nich vyplývá účelovost transakcí. Městský soud konstatuje, že zjištění žalovaného má oporu ve spisovém materiálu a s hodnocením zjištěných skutečností se ztotožňuje.
64. Podle názoru soudu kombinace skutečností popsanych v napadeném rozhodnutí a i stručně popsanych výše v tomto rozsudku postačuje k učinění závěru, že způsob, jakým žalobce obchodoval, vykazuje vysoce nestandardní znaky. Především soud vyzdvihuje nadhodnocení ceny za reklamní plnění, která patří mezi riziková z hlediska podvodů na DPH (zde soud konstatuje, že zvolený referenční rámec, tj. porovnání ceny za poskytnuté plnění od dodavatele, který uzavřel smluvní vztah s dodavatelem žalobce, je na místě), přílišnou obecnost smluvních ujednání (zde soud konstatuje, že v projednávaném případě nejde o bagatelní plnění, nadto se jedná o plnění, které není „standardizované“, např. koupě běžného spotřebního zboží, ale jde o službu, kterou je třeba pečlivě konkretizovat, což žalobce neučinil), výběr dodavatelů (zde soud shodně s žalovaným konstatuje, že ani u zdánlivě spolehlivých dlouhodobých dodavatelů nelze rezignovat na kontrolní mechanismy), virtuální adresa sídla dodavatelů, absence provozoven, absence webových stránek dodavatelů, nezveřejňování účetních závěrek dodavateli, personální propojenost subjektů atd. Tyto a další výše shrnuté skutečnosti ve svém celku svědčí o tom, že žalobce věděl, nebo přinejmenším vědět mohl a měl, že se zapojuje do podvodného obchodního řetězce. Soud proto považuje za přiměřené klást na něj zvýšené požadavky stran jeho obezřetnosti v těchto obchodních vztazích. Těmto požadavkům pak žalobce nedostál.
65. Městský soud v Praze souhrnně uvádí, že žalobce v posuzovaném okruhu žalobních námitek brojí proti jednotlivým objektivním okolnostem, a to způsobem, kdy poukazuje na jednotlivosti a vytrhává skutková zjištění z kontextu. Objektivní okolnosti ovšem nelze posuzovat izolovaně, naopak je nutné je vnímat v souhrnu ve vzájemném kontextu, kdy teprve ucelený souhrn těchto okolností může mít dostatečnou vypovídající schopnost o povědomí daňového subjektu o podvodu na DPH. Takto žalovaný v posuzované věci postupoval a soud nemá proti jeho zjištění a závěrům z nich učiněných žádných námitek. V podrobnostech soud odkazuje na jednotlivé argumenty žalovaného předestřené v napadeném rozhodnutí v reakci na žalobcovy dílčí odvolací námítky, neboť ověřil, že tyto se víceméně shodují s námitkami žalobními, a byly v napadeném rozhodnutí řádně zodpovězeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

66. Pouze pro úplnost soud dodává, že se neztotožnil s důvodností dílčí žalobní námitky obviňující žalovaného z nevypořádání odvolací námitky týkající se nesprávného závěru ohledně možnosti poptávat reklamní plochy přímo u prvoligových klubů. Je třeba uvést, že tento jednotlivý závěr žalovaného byl zcela okrajový a pro posouzení dané věci nepodstatný. Zásadní bylo, že žalovaný demonstroval žalobcovu lhostejnost při sjednávání smluv o reklamních službách, což společně s ostatními zjištěními podporuje souhrnný závěr o zapojení do podvodného obchodního řetězce. Námitka tedy není způsobila ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
67. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobce namítal nesprávné hodnocení přijatých opatření. Popsal svá přijatá opatření proti tomu, aby se vědomě účastnil podvodu na DPH, a namítal, že žalovaný ucelenou argumentaci žalobce nevyvrátil.
68. K tomu Městský soud v Praze konstatuje, že s ohledem na množství a závažnost indicií svědčících o zapojení do podvodného řetězce nelze tvrzení žalobce o údajných přijatých opatřeních považovat za argument, který by byl způsobil přesvědčit soud, že k neodvedení daně nedošlo v souvislosti s podvodným jednáním. Městský soud naopak souhlasí s žalovaným, že ze skutečností identifikovaných v napadeném rozhodnutí (body 58 až 81) nade vší pochybnost plyne, že posuzované obchodní transakce neodpovídaly podmínkám, které jsou typické a v obchodním prostředí běžné pro subjekty, které se snaží dosahovat ekonomického zisku. Jmenovitě soud na tomto místě vyzdvihuje alespoň to, že žalobce se nebránil obchodní spolupráci s rizikovými dodavateli, a přestože se v daném obchodním prostředí vyznal, přistoupil na obchodování za ceny zjevně neodpovídající běžným cenám a značně nadhodnocené, nadto stanovené souhrnně.
69. Žalovaný opatření přijatá žalobcem vyhodnotil v bodech 98 až 105 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k podobnosti odvolacích a žalobních námitek se vyjádřil ke všem žalobcem v žalobě předestřeným přijatým opatřením, jako je dlouhodobá pravidelná spolupráce s dodavateli, neměnnost obchodních podmínek včetně neměnnosti úhrad za plnění, požadavek na dokladování dílčích plnění, ověřování fakticity reklam na akcích i v televizních přenosech, osobní jednání s jednateli dodavatelů, písemná forma smluv.
70. Městský soud má po zhodnocení daných skutečností za to, že vzhledem ke všem objektivním okolnostem a nestandardním skutečnostem, které byly ve věci zjištěny, že žalovaný přiléhavě posoudil žalobcova opatření jako účelová, formální a nedostatečná. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se v hodnocení přijatých opatření ztotožňuje a bere jej za své.
71. Městský soud doplňuje, preventivní přijatá opatření neprokazuje správce daně, ale je to daňový subjekt, kdo má možnost vyvinut se z právním řádem zakázaného jednání. V posuzované věci tak bylo na žalobci, aby prokázal, že přijal dostatečné opatření k zabránění účasti na daňovém podvodu identifikovaným žalovaným. Městský soud ovšem žalobcem přijatá opatření považuje za zcela povrchní; a je přesvědčen, že nemohla založit dobrou víru žalobce v to, že se realizací předmětného obchodního kontaktu nezúčastní řetězce zasaženého podvodem na DPH, a to i s ohledem na zkušenosti žalobce v oblasti poskytování reklamních služeb. S ohledem na tyto zkušenosti si žalobce jistě musel být vědom, že reklamní plnění bývají podvody na DPH zasažena relativně často. Této skutečnosti měl preventivní opatření přizpůsobit a být při jeho prověřování mnohem důslednější. Městský soud ještě připomíná, že vymezené skutečnosti je třeba posuzovat ve svém souhrnu, neboť i když jednotlivé skutečnosti samy o sobě nemusí působit „závadně“,

Shodu s propisem potvrzuje M. S.

při jejich vzájemném propojení se teprve stanou důkazem rizika (srov. např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012-351, nebo ze dne 29. 3. 2012, č.j. 5 Afs 7/2011-619). Vzhledem k uvedenému nelze než uzavřít, že žalobce neučinil opatření, která by od něj bylo možné požadovat, aby předešel své účasti na daňovém podvodu.

72. Městský soud uzavírá, že ač jednotlivé žalovaným zjištěné okolnosti sice samy o sobě nejsou či nemusí být nezákonné či podezřelé, ve vzájemných souvislostech a vzhledem k absenci přijetí jakýchkoliv přiměřených opatření ze strany žalobce svědčí o tom, že žalobce přinejmenším mohl a měl vědět, že se účastní transakce zasažené podvodem na DPH. Z judikatury totiž vyplývá požadavek, aby indicií bylo více a aby ve svém souhrnu tvořily logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě a jednoznačně prokazují skutečnost, že daňový subjekt o podvodu věděl či minimálně vědět mohl. V dané věci byl tento požadavek naplněn. Soud dodává, že i kdyby žalobce některou jednotlivou objektivní okolnost vyvrátil, což se mu však nepodařilo, neznamenalo by to automaticky, že vyvrátil celkový závěr správních orgánů.
73. Městský soud závěrem uvádí, že nepřehlédl žalobcovy četné odkazy a citace z judikatury Nejvyššího správního soudu či krajských soudů (zmínit lze například rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2021 č.j. 1 Afs 438/2017-52, ze dne 26. 9. 2019 č.j. 6 Afs 61/2019-27, ze dne 21. 2. 2023 č.j. 2 Afs 216/2021-84, ze dne 17. 6. 2020, č.j. 2 Afs 347/2018-51, ze dne 21. 3. 2019 č.j. 1 Afs 360/2018-24, ze dne 27. 7. 2022 č.j. 2 Afs 136/2020-70, ze dne 22. 12. 2020 č.j. 2 Afs 297/2019-40, ze dne 27. 1. 2020 č.j. 8 Afs 49/2019-33, ze dne 30. 01. 2018 č.j. 5 Afs 60/2017-60, ze dne 12. 8. 2022 č.j. 8 Afs 358/2019-86, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2021 č.j. 30 Af 67/2019-92), odkazy a citace z rozhodnutí Soudního dvora EU (např. ve věci *C-512/21, Aquila Part Prod Com SA*, *C-227/21, UAB „HA.EN.“*, *C-596/21, Finanzamt M*, *C-334/20, Amper Metal*, *C-527/11, Ablessio*, *C-329/18, SIA Altic*). Judikaturu žalobce uváděl na podporu své argumentace. Soud nepřehlédl ani námitky, v nichž žalobce naopak zpochybňoval přílehavost rozsudků odkazovaných žalovaným (např. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2022 č.j. 2 Afs 114/2020-83, ze dne 10. 3. 2022 č.j. 8 Afs 181/2021-79, ze dne 5. 8. 2020 č.j. 10 Afs 11/2020-55, ze dne 14. 1. 2022 č.j. 5 Afs 149/2019-63), či namítal, že odkaz žalovaného na judikaturu správních soudů je účelový (například rozsudky NSS ze dne 24. 11. 2022 č.j. 10 Afs 324/2020-104 a ze dne 12. 8. 2022 č.j. 8 Afs 358/2019-86). Odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2024, č.j. 1 Afs 134/2024-35 a Krajského soudu v Plzni ze dne 20.3.2025, č.j. 55 Af 9/2023-162, nevedl ke změně posouzení věci soudem, neboť jak správně uvedl žalovaný jednalo se o odlišnou skutkovou situaci pokud jde o rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného.
74. Městský soud nicméně nepovažuje za nezbytné, aby se výslovně vyjadřoval ke každému žalobcem v žalobě odkazovanému rozhodnutí a citovanému výňatku z rozhodnutí, a aby v každém jednotlivém případě polemizoval s názorem žalobce, že jde o judikát podporující názor žalobce a na danou věc přílehlavý. Městský soud proto pouze obecně konstatuje, že žádný rozpor napadeného rozhodnutí s žalobcem odkazovanými rozhodnutími soudů neshledal. Závěry rozsudků nejsou s ohledem na skutkové rozdíly přenositelné na projednávanou věc, případně jim žalobce přisuzuje jiný kontext, přičemž ve svém právním kontextu a významu nejsou způsobilé vyvrátit závěry žalovaného. Městský soud proto konstatuje, že žalobcem odkazované rozsudky nijak nezpochybňují, avšak jako k podpůrné argumentaci ve prospěch žalobce k nim přihlédnout nemohl.

75. Městský soud v Praze tedy neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, a protože nezjistil ani vady řízení (§ 76 odst. 1 s.ř.s.), žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
76. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2025

JUDr. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu